

at det forekom mig inhumant under saadanne Omstændigheder at ville tvinge en Mand eller en Familie til at forlade det Sted, hvor de have været i 10 Aar, for at drage til Jøbstedet. Landstinget forsøgte imidlertid at hævede Berettigelsen af end mere at lægge Byrden paa Opholdskommunen og fastholdt derfor med enkelte Modifikationer den Bestemmelse, der allerede nu findes i vor nuværende Lovgivning, at 5 Aars Ophold, i hvilket der ikke har været nydt Fattigundersøttelse, er tilstrækkeligt, for at Kommunen skal være pligtig til at forsørge Bedkommende, naar han kommer til at trænge til Forsørgelse. Man kunde ganske vist ikke benegte Berettigelsen af de Grundringer, der vare fremsatte mod den nærværende Ordning, men man søgte paa visse Maader at afværge nogle af dem. Da jeg imidlertid dels ikke har kunnet erkende Principet for rigtigt dels ikke finder, at man har været heldig i Forsøget paa at modarbejde de Følger, der for Tiden slyde af Bestemmelsen om 5 Aars Ophold som Grundlag for Forsørgelsen, er jeg i det Forslag, som jeg nu har den Ære at forelægge i Thinget, gaaet ind paa, — om man vil, — et Kompromis, hvorved man dels søger at opretholde de Fordele, der ere forbundne med at fastholde Jøbstadskommunen, dels dog ogsaa indrømmer Opholdet en væsentlig Betydning. Forslaget gaar nemlig ud paa, at Bestemmelsen om Jøbstadskommunens Forpligtelse skal være den gjældende Regel, med mindre en Person uanset Alderen har haft 10 Aars frivilligt Ophold i en Kommune uden at have nydt Fattigundersøttelse, thi i saa Fald skal Opholds-kommunen være den forpligtede. Jeg er gaaet ind paa dette, dels fordi jeg i fuld Overensstemmelse med min tidligere Anskuelse maa erkende, at 10 Aars Ophold er et Ophold af en saadan Bestaaenhed og en saadan Længde, at der maa siges at være tilveiebragt en virkelig Forbindelse mellem Opholds-kommunen og den Fattige, dels fordi det maa antages, at naar Livsrummet sættes til denne Grændse, vil Jøbstadskommunen dog i de allerfleste Tilfælde blive den forpligtede, navnlig for den Del af den fattige Befolkning, der, om jeg saa maa udtrykke mig, har en noget vagabonderende Karakter, thi disse Folk ville vanskeligt have haft Ophold paa et Sted i 10 Aar uden Understøttelse af vedkommende Kommune. Dette er den væsentligste Forandring i Forslaget fra ifjor. Jeg skal i Forbindelse hermed tillade mig at nævne en anden, der staar i en vis Sammenhæng hermed. Der har nemlig alt i vor hidtilværende Lovgivning gjældet særegne Bestemmelser for Omkostningerne i Anledning af Syges Kur og Pleie og, i Tilfælde af, at Sygdommene fik et dødeligt Udfald, da tillige Vedkommendes Begravelse. Disse Bestemmelser have deres Grund i, at man ikke ved enhver Ubetydelighed vil skade alle disse Stridigheder mellem Kommunerne om, hvem der er den forpligtede, og der var i Re-

gjeringsens oprindelige Forslag optaget den Bestemmelse, at naar en Person havde haft Ophold i en Kommune i 3 Maaneder eller derover, da var Opholds-kommunen forpligtet til at afholde disse Omkostninger, i det mindste i lige saa lang Tid, som den Vedkommende havde opholdt sig i Kommunen, eller forsaavidt han var Tjenende eller i Vere, saa længe Tjendeforholdet eller Vereforholdet varede, dog ikke ud over 6 Maaneder. Disse Bestemmelser bløve i Landstinget forandrede paa en dobbelt Maade, idet man dels udvidede Omfanget ved nemlig at sige, at under disse Udgifter var ikke alene indbefattet de til den egentlige Kur og Pleie medgaaende virkelige Omkostninger, men ogsaa de Omkostninger, som maatte gjøres fornødne for at underholde Familien i det Tilfælde, at det var Husfaderen, der var bleven syg og derfor var ude af Stand til at fortjene Noget, dels i Stedet for den mere bevægelige Grændse, som Lovforslaget havde, satte 6 Maaneder, og det hvad enten Sygdommen vedvarede i 6 Maaneder, eller der i Løbet af de 6 Maaneder kom andre Sygdomme til, saaledes at den sygelige Tilstand maatte siges at have vedvaret i ikke ud over et Livsrum af 6 Maaneder. Dette Sidste har jeg ikke kunnet gaa ind paa navnlig af Hensyn til Kjøbstæderne. Det følger af sig selv, at denne Bestemmelse væsentlig vil komme til at gaa ud over disse, og da der desuden i Lovforslaget ifjor blev vedtaget andre Bestemmelser, der i høi Grad vare gavnlige for de enkelte Kommuner paa Landet, hvorimod dette ikke kunde siges for Kjøbstadskommunernes Vedkommende, har jeg maattet nære en stor Betænkelse ved at udvide den Forpligtelse, der maatte komme til at paahvile dem som midlertidig Opholds-kommune, saa betydeligt, som det er foreslaaet af Landstinget. Jeg har ganske vist beholdt Bestemmelsen om en fast Grændse i Stedet for den løse, fordi jeg tror, at dette er hensigtsmæssigt, men jeg har ikke kunnet gaa videre end til at sætte Livsrummet til 3 Maaneder eller i alt Fald en Fjerdedel af et Kalenderaar, forsaavidt Sygdomstilstanden maatte vedvare saalænge. Der er endnu en Bestemmelse, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa med Hensyn til Forsørgelsen, og som angaar Forsørgelsen af Udlandinge. De Herrer ville erindre, at det tidligere Lovforslags Bestemmelse gik ud paa, at Udlandinge kun kunde erhverve Forsørgelse gjennem Indfødsret, men der er paa Foranledning af Udenrigsministeriet tilføjet dette Lovforslag et Forbehold, som ikke var taget tidligere, at nemlig denne Bestemmelse ikke skal være til Hinder for traktatmæssig at kunne træffe andre Overenskomster med fremmede Magter, dog under Forudsætning af Gjenfærdighed. Endnu et Punkt skal jeg tillade mig at berøre, fordi det er et, hvori saavel Regeringen som Landstinget vare i væsentlig Modstrid med Fattigkommissionen; det er Spørgsmaalet om den frivillige Fattigundersøttelse. De